

Donna Ashcroftová

Když
přeskočí
jiskra

DOPORUČUJE JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Donna Ashcroftová

*Když
přeskočí
jiskra*

Přeložila Petra Královcová

Copyright © Donna Ashcroft, 2020

First published in Great Britain in 2020 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Petra Královcová, 2024

Cover Design © Emma Rogers

ISBN 978-80-271-5325-1

*Pro Steva Philppse,
jsi mou inspirací*

První kapitola

Evie Stuartová se zhluboka nadechla čerstvého skotského vzduchu a zadívala se do dálky, přes vysoké hory obklopující Buttermead Farm. Vyšla se po široké šterkové cestě vedoucí od jejich rodinného statku ke třem jurtám, které pronajímali rekreatantům. To ráno svítilo slunce a louka se zářivě smaragdovou trávou okolo byla posetá stovkami huňatých oveček, které chovali na vlnu. Slečna Daisy – kamerunská koza s jemnou černobílou srstí a ušima, které jako by si vypůjčila od samotného mistra Yody – u jejích nohou radostně zamečela a dál klusala vedle ní.

„Dobré ráno, děvče.“ Eviin táta, Grant Stuart, na chvíli přestal s opravou dřevěného plotu, aby dceru letmo políbil na temeno. „Je ti dobře?“ Opálená, ošlehaná tvář se mu zkrabatila starostmi. Přikývla a vymáčkla ze sebe úsměv.

„Skvěle,“ uklidňovala ho. „Zrovna vyměňuju ručníky.“ Zdvihla voňavý modrý balíček v náručí, poslala mu vzdušný polibek a pokračovala dál, než se stihne zeptat na něco dalšího. Skoro okamžitě narazila na mámu.

„Evie!“ Fiona Stuartová měla dlouhé vlasy, stejně zrzavé jako její dcera, a hezkou mladistvou tvář, přestože jí táhlo na padesát. Vstala za svítání, aby s Eviiným otcem nakrmili ovce. Na nose měla cákanec bláta a dcera jí ho setřela prstem. „Jsou ty jurty připravené?“ zeptala se Fiona. V sobotu se střídaly turnusy a Evie časně ráno vydrhla koupelny, vyluxovala a převlékla

postele. Potřebovala už jen roznést čisté ručníky, a bude mít čas pro sebe – alespoň do té doby, než bude muset jet na letiště v Inverness, ale na to teď nebude myslet.

„Všechno hotovo.“ Evie se pokusila projít kolem mámy, ale Fiona jí položila ruku na rameno.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se a zamračeně zkoumala její tvář. „Vypadáš unaveně a babi Agnes říkala, že tě včera v noci slyšela přecházet po pokoji.“

„Jsem v pohodě,“ zopakovala Evie a nasadila svůj nejzářivější úsměv. „Tak zatím, mami,“ dodala a pokračovala v cestě. Před první jurtou zrychlila, aby v ní mohla co nejdřív zmizet.

O hodinu později Evie namočila palec na noze do malého jezírka rozkládajícího se na samých hranicích farmy a tvář nastavila dopolednímu slunci. Voda dnes byla akvamarínová, jako v utajené zátocce ve Středomoří, ale měla jen okolo patnácti stupňů.

„Mee!“ Slečna Daisy strčila do vody kopýtko a hlasitě si stěžovala.

„Nebudu tam dlouho,“ zašeptala Evie a její čtyřnohá společnice se otočila, aby malou pláž prozkoumala. Třesoucí se Evie se brodila ještě o kousek dál do průzračně čisté vody a byla ráda, že si vyhrnula nohavice tmavě modrých kalhot. Před ní, kdesi na kamenité šedé hoře napůl pokryté keři a stromy, začal nadávat špaček. Evie zavřela oči a užívala si samotu a jemný vánek na tvářích – úplně zapomněla na blížící se cestu na letiště. Zaplašila pocity viny a bolesti, které na ni občas doléhaly, a ještě chvíli si vychutnávala to ticho. Užívala si, že se jí nikdo neptá, jestli je v pořádku. Klid trval jen chvíli, než za sebou

zaslechla křupání šterku. Pohledem pročesávala kopec oddě-
lující Bonnie Lochan od zelených pastvin Buttermead Farm
a srdce se jí sevřelo.

„Kdo je to?“ zeptala se kozy a přemýšlela, jestli se nezbláznila.
Když uslyšela další kroky, ale nikdo se hned neobjevil, vyskočila
Evie z vody. Snažila se ignorovat kamínky bolestivě se zarývají-
cí do plosek nohou; rychle přešla přes pláž a hledala, kam by se
mohla schovat. Jestli jí šly babi Agnes nebo máma hledat, bude
je muset další půlhodinu přesvědčovat, že je ráda sama. Několik
metrů od vody byl velký černý kámen, ale nezdál se dost velký,
aby se za něj ukryla. Jakmile se ozvalo další zakřupání šterku,
padl jí pohled na husté zelené křoví po pravé ruce. Rychle se za
něj schovala – odhodlaná prožít ještě pár vzácných chvil o sa-
motě. Když se na vrcholku kopce vynořila cizí hlava, ještě víc
se příkrčila, aby ji dotyčný neviděl.

Ten muž vypadal vysoký – rozhodně přes metr osmdesát –
a na červenec byl až moc oblečený. Evie ho sledovala, jak se lou-
dá dolů na pláž. Malý batoh, který nesl, hodil do šterku a dlouze
a zhluboka se nadechl. Slečna Daisy mu přišla očichat boty, pak
otočila hlavu a modrýma očima zamrkala směrem k Eviinu
úkrytu. Evie na vteřinu zadržela dech a uvažovala, že se ukáže,
ale koza se vydala na obhlídku keře vyrůstajícího z písku. Muž
ji chvíli mlčky pozoroval, pak se sklonil a zul si tmavé boty.
Ledabyle je odhodil stranou, pak si stáhl silné černé ponožky
a zjevně se chystal do vody.

Jezero se nacházelo na rozsáhlém pozemku zemědělské půdy,
kterou vlastnila Eviina rodina, ale samotná vodní plocha neby-
la soukromá. I tak nebyla zvyklá vídat kolem cizí lidi. Většina
návštěvníků pocházela z místní vesnice Lockton a zbytek byli

turisté ubytovaní v jurtách na farmě – ale noví hosté neměli do-
razit ještě alespoň pár hodin.

Evie fascinovaně sledovala, jak ten muž vstal a protáhl se, aby si uvolnil ramena. I přes vrstvy oblečení, které měl na sobě, si všimla, že má dlouhé a pěkné paže. Najednou si bez varování rozepnul knoflík a zip zelených plátěných kalhot, stáhl je a hodil na hromádku bot a ponožek ležící na kamenech. Evie spadla čelist, protože ve chvílce dopadla na zem i flísová mikina a za ní rychle následovalo černé tričko. Stál tam jen ve volném bílém spodním triku s dlouhým rukávem a obyčejných boxerkách.

Evie vydechla a nejradši by se propadla. Měla se ozvat, teď už bylo příliš pozdě přiznat, že se tu schovává.

Sledovala, jak se muž otočil a rychle zamířil do vody – očividně netušil, že je studená. Načež se ponořil a uplavал čtyři rychlá, energická tempa a pak se otočil a zamířil zpátky na pláž. Tričko se mu lepilo na trup, přiléhalo na široká ramena a vyrýsovanou hrud', od které Evie nemohla odtrhnout oči. Bez varování si přetáhl triko přes hlavu a hodil ho na kameny, kam dopadlo s hlasitým plesknutím. Evie v rozpacích pevně zavřela oči a chvíli počkala, aby mu dala čas si natáhnout něco suchého, a ona mohla odejít. Jenže když je znovu otevřela, stál tiše na tom samém místě a nepřítomně zíral do vody. Nebyla mu zima? Slunce svítilo, ale trochu foukalo.

Evie si všimla, že se trochu pootočil. Viděla tak vybledlou jizvu, která se mu klikatila přes většinu pravé strany těla, vraštila kůži a vypadala jako tající led. Na chvílku si přála, aby se mohla zeptat, co se mu stalo, ale pak tu myšlenku zahнала. Místo toho polkla, ignorovala divoké bušení srdce a pocit viny, že se pořád dívá. Počká, dokud se neoblékne a neodejde, pak popadne kozu

a mezi stromy se propíjí zpátky na farmu. Při troše štěstí se ten muž nikdy nedozví, že tu byla.

Když ale zasunul palce za pas promočených černých boxerek a ty mu začaly pomalu klouzat dolů ze zadku, neudržela se a vykřikla: „Dost!“ Výkřik přilákal slečnu Daisy, aby se k ní hned došourala a odhalila tak její úkryt.

„Co to... sakra? Vy jste mě špehovala?“ Ten muž měl americký přízvuk – bostonský, odhadovala Evie. S trhnutím se otočil a skrz řídkou clonu keřů se jí podíval zpříma do očí. Jeho byly tmavě šedé, jako mraky varující před bouří biblických rozměrů, která srazí svět na kolena. Působil vyčerpaně, ale ani hluboké vrásky kolem očí a tmavé strniště na bradě nedokázaly zamaskovat jeho hollywoodský vzhled. Evie pevně zavřela pusou, než udělá něco trapného, třeba si olízne rty. Jako Pavlovův pes. Znechuceně zavrtěla hlavou – sebenepatrnější náznak krásné tváře, a jí se spláší hormony. Očividně se za poslední dva roky vůbec nepoučila.

„Já jsem...“ Evie se rozhlížela a hledala vysvětlení.

„Špehovala.“ Vypadal otráveně.

„Nemáte tu co dělat,“ obvinila ho, vyšla z úkrytu a odtrhla oči od jeho opáleného svalnatého hrudníku. „Chodí sem jen hosté z jurty Buttermead Farm.“ Nebyla to pravda, ale to mu nehodlala vykládat.

„Já *jsem* host.“ Když se přiblížila, muž se jí podíval do očí. „Přiletěl jsem dnes brzy ráno z New Yorku. Ale na leště pro mě nikdo nepřijel.“

„Vy jste...“ Evie rychle zkontrolovala hodinky a uvědomila si, že krčí čelo. „Pan Ryder?“

„Callum,“ doplnil.

„Já... mám vás vyzvednout až za tři hodiny.“ Ještě kvůli tomu vyčistila tátův záložní landrover. Nestávalo se často, aby měli hosta z Ameriky, natož takového, který se ubytuje na čtyři týdny, a její rodiče trvali na nejlepší servisu.

„Takže vy jste ten řidič, který bez omluvy nedorazil...“ Callum zněl nezaujatě. „Byla jste příliš zaneprázdněná pronásledováním místní divoké zvěře, než abyste se objevila?“

„Já...“ Evie sevřela rty. „Myslela jsem, že přistanete ve čtvrt na dvě.“ Popravdě řečeno, nezkontrolovala to.

Zkřivil rty a Evie si poprvé všimla, že je má podobně tvarované jako její bývalý – napadlo ji, jestli dokážou stejně dobře lhát.

„To je čas mého zpátečního letu. Je možné, že jste si to spletla?“ Tvářil se nevrle.

„No... já...“ Evie se pokoušela znovu nabýt dřívější pocit klidu. Skutečně se spletla? Nebo to bylo jen její podvědomí, které ji chránilo? „Nevím,“ přiznala, ale nechtěla se omlouvat, dokud nezkontroluje poznámky od baby Agnes. Očima bezděčně zabloudila k jeho tělu. „Nemohl byste si něco obléknout?“ vyjela, protože jí to bylo nepříjemné. „Tohle není Miami Beach, víte.“

Callum sklouzl pohledem k vodě. „Chci si ještě chvíli zaplatvat, probrat se, než na mě dolehne časový posun. Mám ve Skotsku něco na práci a rád bych se do toho hned pustil.“

„Asi jste si všiml, že je voda velmi studená,“ vysvětlila Evie tónem odpovídající teploty. „A já vám nebudu dělat chůvu. Tady nejste v Americe, pane Rydere – pokud se dostanete do potíží, nejsou tu žádné plavčíci.“

Jeho úsměv byl mrazivý. „Jen se ještě jednou rychle smočím.“ Podíval se dolů na svou hrud'. „Tentokrát bez oblečení.“

Budu v pořádku, už jsem byl na horších místech, a přežil jsem.“ Na zlomek vteřiny přimhouřil oči, jako by se mu za nimi mihla vzpomínka. „Vaše babi Agnes mě požádala, abych se po vás podíval, když jsem jí řekl, kam mířím. Říkala, že mi najdete mapu, provedete mě po vesnici a možná splášíte něco k jídlu. Tedy pokud nemáte na práci něco důležitějšího.“ Rozhlédl se po pustině okolo.

„Vlastně mám spoustu práce,“ zamumlala Evie a přála si, aby ji babi přestala dohazovat svobodným mládencům. „Musím sesbírat ovoce a zkontrolovat ovce.“

„A vyzvednout hosty z letiště?“ dodal Callum škodolibě. „Tak co dnes večer?“

Ohromená Evie chvilku přemýšlela, jestli ji nezve na rande. „Mám přítele,“ vyhrkla a cítila, jak se jí rozhořely tváře – ta růžová se jí nepochybně tluče s barvou vlasů. Škoda že se je ráno neobtěžovala stáhnout do ohonu. Věděla, že dlouhé rezavé kadeře spadající na ramena působí divoce – a slovy jejího bývalého „špetku sexy“.

Pokud to přiznání Calluma překvapilo, nedal na sobě nic znát. „Hádám, že *jeho* jste nikdy nenechala čekat na letišti.“ Povzděchl si a viditelně ze sebe setřásl špatnou náladu. „Je ale škoda, že jste zadaná, měl jsem srdce připravené na prázdninový románek...“ Zazubil se.

„Toust, džem a čaj budou k pozdní snídani stačit?“ zeptala se Evie ostře a stáhla si vycházkové kalhoty přes lýtka a kotníky, sebrala na břehu boty a obula si je. Chlap se sladkými řečmi už jí jednou zlomil srdce; nehodlala dopustit, aby se to opakovalo.

„Skvělé,“ zazubil se. „Ale radši bych si dal kávu než čaj, proším – s trochou smetany, pokud by vás to příliš neobtěžovalo.“

„Smetanou asi myslíte mléko?“ Když přikývl, Evie vyfoukla vzduch. „Mám vám jídlo donést do jurty?“

Callum zavrtěl hlavou. „Přijdu na statek. Vaše babi říkala, že se tak aspoň líp poznáme.“ Zakřenil se a odhalil dokonalé zuby, ze kterých jí šel žaludek do vývrtky. „Pokud už s někým chodíte, asi si budu muset začít románek s ní. Uvidíme se tam za čtyřicet minut? Pokud vás něco nevyruší... a pokud přežiju to plavání, pochopitelně.“ Sklouzl pohledem po hladině.

„A vaše zavazadla?“ zeptala se Evie škrobeně s pohledem na batoh, který nechal na pláži. „To je vše, co jste si přivezl?“ Pokud ano, co ho to napadlo máčet si oblečení?

Callum zavrtěl hlavou. „Když mě taxikář vysadil, potkal jsem vašeho otce. Řekl, že mi dá kufr do jurty.“ Znovu si zastrčil palec za boxerky a Evie se zamračila. „Vadí vám to?“ zeptal se se zářivým úsměvem. Škádliil ji.

„Vyrostla jsem na farmě, pane Rydere.“ Poryv větru jí rozcučal vlasy, a tak si je odhrnula z tváře. Jeho uznalý pohled ignorovala. „Není toho moc, co bych ještě neviděla, a jen velmi málo toho, co by mě dokázalo uvést do rozpaků. Ale být vámi, ještě bych si to rozmyslela.“ Sklopila oči a pak se teatrálně podívala k vodě. „Je tam štika s obrovskými zuby... a říká se, že moc ráda kouše.“

S tím odkráčela a s uspokojením zaznamenala, že svažtil obočí a zadíval se na jezero.

„Slečno Daisy,“ zašvitořila Evie, našlapující po křupajícím štěrku. Podle tichého podusávání poznala, že ji koza následuje. Jedna nula pro děvčata. Musela se ovládnout, aby radostí neposkočila. Evie Stuartovou už žádný muž nedostane na lopatky. A už vůbec ne nějaký Američan se sladkými řečičkami.

Jak ale Evie stoupala do kopce směrem k Buttermead Farm, najednou za sebou uslyšela hurónský smích následovaný hlasitým šplouchnutím. Rozhodla se neotočit.

Druhá kapitola

O třicet minut později nakráčela Evie do kuchyně Buttermead Farm a našla tam babi Agnes, jak umývá ovoce v bílém kuchyňském dřezu a poslouchá Simple Minds. Agnes Stuartová byla štíhlá, stříbřité vlasy upravené do krátkého bobu zvýrazňovaly srdčitý tvar jejího obličeje. Kuchyně byla velká, s dubovými trámy křížujícími strop a s jasně žlutými stěnami – jeden z těch úspěšnějších kreativních výstřelků Eviiny mámy. V levé části místnosti byla velká modrá litinová kamna, která pomáhala udržovat v domě po celý rok teplo. Protější stěnu zaplňovaly skříňky v rustikálním stylu a masivní komoda, dřez a další skříňky stály pod velkým otevřeným oknem, kterým proudil čerstvý letní vzduch. Bylo odsud vidět na malou kuchyňskou zahrádku plnou různé zeleniny a ovoce, včetně zelených fazolek a jahod. V dálce za ní se vlnily svěží kopce poseté ovce a rámované horami. Střed místnosti zabíral čtvercový dubový stůl obklopený osmi židlemi. Nad ním visel bílý lustr, vrhající náladové světlo na většinu dramatu Eviiných třiceti let života. Včetně těch posledních.

„Vyber si písničku, Tiki, tahle je skoro u konce,“ zabroukala Agnes k šedému žakovi sedícímu na velké kleci u dveří do chodby. Probíral si lesklé peří, včetně nádherně červených ocasních per.

„*Waterfront*,“ zaskřehotal papoušek a zamžoural očkem v barvě slámy.